

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVIII. évfolyam 11. szám

2018. november

Köszönet a „van”-ért

Ismét eljött a hálaadás ünnepe. Már a sokadik. Elgondolkodunk egy kicsit rajta: különös örökség baptista múltunkból – mondjuk - és felidéz-zük a régi idők gyülekezeteit, amikor szép hálaoltárt építettek földmű-ves elődeink fáradságos munkájuk gyümölcséből. Mindent, amit a föld megtermett, szívük szerint odarak-tak volna, de a legjavából hozhattak csupán, nem készíthettek az imaház-ból csúrt erre a vasárnapra. Eljöttek a szomszédos gyülekezetekből, jó volt találkozni, ünnepelni együtt, összeforralni a hálaadás örömeiben. Mindenért, egyedül Istennek monda-ni köszönetet.

Gyorsan letűntek a régi korok, gyö-kerestül megváltozott a világ, vele az életünk. Már nem a föld adja so-kunknak a megélhetést. Annak gyü-mölcsei már nem termenek kezünk munkája nyomán, s régen nem ez adja családjainknak a megélhetést. Irodák, gyárak, termek mesterséges világában dolgozunk, tanulunk, his-szen ez az életterünk. Miért erőltet-nénk egy olyan ünnepet, amit nem is értünk? Tényleg semmi kézzelfogha-tó oka nem maradt már az Isten iránti hálaadásnak?

Nézzünk szét, mi az, amit nap, mint nap látunk, amit megszoktunk, mint a levegőt, a vizet, az ételt, a ruhát, az otthont, a családot, a munkahe-lyünket, iskolát, az eget fölöttünk, a napot, az esőt, kezünket, lábunkat,

közösségünket, imáinkat, a hitet. Tudunk róluk, de ezek miatt nem dobban meg a szívünk. A hiányt érezzük igazán! Ezt is meg kell sze-rezzük, abban sem maradhatunk le, valami, valaki még mindig kell, hogy teljes legyen az életünk – az-tán csak pillanatnyi az örömünk s máris újabb vágy hajszol bennünket, időt se hagyva hálára, megelégedés-re. A nagy, végső veszteségek köz-ben döbbenünk meg, hogy mennyi mindenünk volt, de már nincsen semmink!

Hálaadás napján álljunk meg egy ki-csit a hajszával, zárjuk el egy napra a hiányaink mohón telhetetlen ára-datát, és kezdjük el számba venni, amink van. Emberek, dolgok, élet-utunk, hitünk, közösségünk, ottho-nunk, családjunk. Van Istenünk. Az Egyedüli, a Mindenható, az Irgal-mas.

Sík Sándor Istennek mondott sorai visszhangoznak bennem:

*„Ó engedd, engedd csak azt mondanom,
Amivel lelkem színiültig tele:*

Az egyetlenegy boldog dadogást:

Hogy vagy, vagy, vagy, ó milyen nagyszerű!

Hogy énnem vagy! milyen édes, édes!

*Hogy Te vagy, nagy vagy, szép vagy, jó vagy,
szent vagy!”*

(Imádság a hegyen, részlet)

Legyen ez a hálaünnep nekünk is köszönet a „Van”-ért!

Újvári Ferenc lelkipásztor

Felzeng bennünk a hála hangja

*Felzendül most a hála hangja
A számbavett áldásokért:
Már szolgaságunk végetért,
Mert elfordult az ÚR haragja.*

*Jó kenyér került asztalunkra;
S a vidámságnak pohara;
Házának tágas csarnoka
Örömszengésünk befogadja.*

*Hitünk jövőnk megalapozza,
Szorgalmunkért a föld terem,
Nem lesz idegené a haszna.
Igaz célunk felé haladva
– Járjunk bár zajló tengeren –
Felzeng bennünk a hála hangja*

Bácsi Sándor

**„Az ősz ember előtt kelj fel, és
becsüld meg az öreg embert. És
félj a te Istenedtől! Én vagyok az
Úr!” 3.Móz 19,32**

Úgy nyolc éves koromban találkoztam az utcán egy kerékpárral szembe jövő éneklő „nénivel” és köszöntem neki. Ő leszállt a kerékpárról és egy szép, piros almát adott a kosarából. Megmaradt az emléke, csak később olvastam a fenti bibliaverset, már serdülőként.

Azóta nagyot változott a világ. Minden az erőről, energiáról, fiatalságról, karierről, sikerről, mozgalmaságról, a jövőtervezéséről szól. Ötvenen túl már nem kapnak a munkaerő után. A technika, elektronika „lehagyta” az idősödő nemzedéket. Valóban lassulnak az emberek a korban előre haladva, ennek szép, költői leírása Bibliánkban a Prédikátor könyve 12,1-8-ig, érdemes ízlelget-

ve olvasni.

Az öregség nem érdem, hanem kegyelem, nem mindenki érheti meg az öregkort, sok barátunk, rokonunk, szerettünk hagyott itt bennünket. Fenti bibliaversünk kettős erősítéssel írja elő az idősek tiszteletét: Becsüld és „félj a te Istenedtől! Én vagyok az Úr!” Ha úgy vesszük, Isten az öregek mellé áll. Ez vigasztaló és bátorító üzenet a „szépkorúak”-nak, Isten nem hagy magunkra akkor sem, ha már erőnk fogytán, gondolkodásunk lelassult, az élet egyre inkább teher, mint öröm. A szülőtiszteltet természetes követelmény a Szentírásban, ezt erősíti a tizparancsolat mellett a Péld 23,22. Jézus a kereszten is gondoskodott édesanyjáról. Az olvasott Ige minden „szülőkorú” iránt kiterjeszti a tisztelet kötelezettségét. Gyakorlati teológiai tanárom egyszer így fogalmazott: „Tiszteld az ősz haját, ha tőköt takar is.” Nem kedves, de igen kifejező mondás a maga nyersségével. Jób 12,12 a bölcsességet és megfontoltságot tartja az idősek kincseinek.

A régi nagycsaládos, több nemzedékes együttélés megváltozásával a nemzedékek közötti megértés igen meggyengült. Ezért fontos figyelemztetés mindnyájunknak a tőlünk idősebbek iránti tisztelet. Érdemes megnézni azt is, hogyan gondolkodnak az öregedők saját állapotukról. Áprily Lajos igen szépen vall erről a „Kérés az öregséghez” c. versében.

*Öregség, bölcs fegyelmezője vérnek,
taníts meg, hogy Csendemhez csendben
érjek.*

*Ne ingerelj panaszra vagy haragra,
hangoskodóból halkíts hallgatagra.*

*Ne legyek csacska fecskéhez hasonló,
ritkán hallassam hangom, mint a holló.*

*A közlékenység kútját tömd be bennem,
karthauzi legyek a cella-csendben.*

*Csak bukdácsoló patakok csevegnek,
folyók a torkolatnál csendesednek.*

*Ments meg zuhatag-szájú emberektől,
könyvekbe plántált szó-rengetegektől.*

*Csak gyökeres szót adj. S közel a véghez
egy pátosztalan, kurta szó elég lesz,*

*a túlsó partot látó révülésben
a „Készen vagy?”-ra ezt felelni: — Ké-
szen.*

Milyen kegyelem, hogy minden
nemzedéknek megvan a maga fel-
adata az életben és mindegyik vál-
lalja a rá eső részt. Így lenne kerek
a világ. Idősebbek, akik közelebb
vagyunk (emberileg) az örökkévaló-
sághoz, többet imádkozhatunk az
utánunk következő nemzedékekért
és önmagunkért, mert „*a mi segítsé-
günk az Úrtól van, Aki teremtette az
 eget és a földet*”.

Kiss Emil

Kegyelem

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkesség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem.

Reményik Sándor

Életút és küldetés évszázadokat átívelő kegyelem- ben

„**Tanúim lesztek...**” (Csel.1/8.)
(visszatekintés : örökségünk...)

Az ember élete hajlatán teljességgel
másként értékeli az elejét, mint ak-
kor aktuálisan.

Megtérésem folyamatának minden
apró momentumát Isten tudatos
munkájaként látom és értelmezek.
Abban az összefüggésben, amint
Szent Fia mondja, hogy „*Az én
Atyám mindez ideig munkálkodik, én
is munkálkodom...*” Nem közömbös
hát, mit hoztak magukkal szüleim:
biológiai, spirituális, szellemi és
szociális értelemben együttesen. Az
enyémek a „kelet és nyugat” világá-
nak nem csupán földrajzi, de törté-
nelmi és társadalmi ellentéteit / el-
lentmondásait egyaránt képviselték
a maguk módján. Édesanyám Erdély
büszke magyarságát, apukám pedig
az akkori „divatos” európai nagyha-
talom bohémságát, de azzal szem-

ben megélt magánéletének anyavesztéseit is egyben, mely fajtájának nyers, szokimondó ridegségével párosult. Közös örökségük viszont családjaik mély, gyakorlati istenhite, az evangélium terjesztése iránti elkötelezettsége és hiteles életmódja. Ilyen hátterek okán keveredhetett csodás korai szerelembe Kolozsvár és Bécs, amelyet az 1928-i esztendő kikeletpecsétje záradékolt.

Édesapánk (id. Rottmayer Jenő) a baptista körökben akkortájt már-már történelemi ízként kóstolgatott *R o t t m a y e r* nevet a legnagyobb természetességgel és tisztességgel ajánlja fel a kolozsvári baptista közösség Papp Károly gyülekezeti vénje, későbbi lelkipásztora hetedik gyermeke, Irénke számára. Közös jövőjük alapjaként 1928 tavaszán anyai nagyapám (id. Papp Károly) merítette be, nem sokkal előbb édesanyámat is, és (mint svájci tanulmányai után kompetens szakember) ü k n a g y a p á m (id. Rottmayer János) házsongárdi gyümölcsös birtokát kezdte építgetni.

Innen indult hát a hétgyermekes Rottmayer család élete, amelynek hatodik tagjaként születtem az 1942-ben még Magyarországhoz tartozó Székelyhídon. Alighanem életük utolsó előtti állomása, ahol még rendszeres és aktív gyülekezeti életet folytathattak a teljes családdal.

Folytatása következik!

Rottmayer Jenő

AMI BŐVEN KELL

Küldetésükhöz hatalmat adott.
Volt véres hatalma Heródes királynak,

Kajafásnak, Nérónak, Caligulának.
Zsarnoki hatalom lelket nyomorított,
világot tűzzel-vérrel elborított;
– emberséget szétörlő malom
a hatalom.

Ő másfajta hatalmat adott.
Szegény, erőtlen halászcsapatot
mennyei erővel felruházott.
Démonokkal győztesen csatázott,
emberroncsot újra felépített,
Istennel, emberekkel békített
– nem tizenkét bárdolatlan férfi,
– hanem Az, Ki útjukat vezérli:
KIÉ Ország, dicsőség, hatalom.

Ez töltsön be küldetéses utadon.

Siklós József

Innen – onnan

ÉJSZAKAI ÜGYELET

– Itt a fia – mondta a nővér az idős embernek. Többször elismételte a mondatot, mire a férfi kinyitotta a szemeit. Alaposan benyugtatózták és csak részben volt eszméleténél az előző éjszakai súlyos szívrohama után. Halványan ki tudta venni a fiatalember körvonalait, aki haditengerészeti egyenruhában álldogált az ágya mellett.

Az idős ember kinyújtotta a kezét. A tengerész az öreg erőtlen keze köré fonta kerges ujjait, és gyengéden megszorította. A nővér széket hozott, és a fáradt katona leült az ágy mellé. Egész éjszaka ott ült a sápadt fényben a kórteremben, fogta az öregember kezét, és vigasztalta. A haldokló egy szót sem szólt, de mindvégig erőtlenül kapaszkodott a fiatalember kezébe. Nem törődve az oxigén tartály zajával, a többi beteg

nyögéseivel, az éjszakai személyzet jövés - menésével, a tengerész kitarított az öreg oldalán. Az éjszakás nővér időnként bejött ellenőrizni a betegeit, és mindannyiszor hallotta, hogy a katona megnyugtató szavakat suttog az idős ember fülébe. Az éjszaka folyamán a nővér többször javasolta a fiatalembernek, hogy menjen és pihenjen egy kicsit, de az mindannyiszor visszautasította. Hajnal felé az öreg meghalt. A tengerész az ágyra fektette a halott kezét, majd elindult megkeresni a nővért. Kivárta, amíg a nővér elvitte az öreget és elintézte a szükséges teendőket. Amikor visszatért, együttérzését fejezte ki a katonának, de az félbeszakította. – Ki volt ez az ember? – kérdezte. A nővér döbbenten felelt:

– A maga apja.

– Nem – mondta a fiatalember, soha életemben nem láttam.

– Miért nem szólt, amikor bekísértem hozzá?

– Tudtam, hogy tévedés történt, amikor családi okra hivatkozva szabadságoltak. Ketten vagyunk ugyanazzal a vezetéknévvel, egy városból jöttünk, ráadásul még a számunk is hasonló. Tévedésből engem küldtek – magyarázta a fiatalember. Tudtam, hogy szüksége van a fiára, aki nincs itt. Láttam, hogy túl beteg ahhoz, hogy megismerjen. Amikor észrevettem, mennyire vágyik rá, hogy valaki vele legyen, úgy döntöttem, maradok.

Közreadta H.A.

Az órásműhelyben

Egy órásműhelyben a polcra tettek egy éppen elkészült kis órát. Ott állt

két idősebb óra között, amelyek buzgón ketyegték másodperceiket.

– Úgy, most tehát rajtad a sor – mondta az egyik a kettő közül.
– Sajnálak! Most ugyan vidám vagy, de várj csak, majd ha egy évben több mint 31 milliószor ketyegsz, akkor erőd végén leszel.

– Micsoda, 31 milliószor ketyegni!

– kiáltotta ijedten az újonnan jött.

– Arra sosem volnék képes! – és kétségbeesésében azonnal meg is állt. Ekkor beleszólt a beszélgetésbe a másik óra:

– Te buta jószág, minek hallgatsz ilyen szóbeszédre? Nincs semmi baj. Egyszerre mindig csak egyet kell ketyegned. Próbáld meg újra, ugye, ez nem is nehéz? És most még egyet, ezt is ugyanolyan könnyen, és most csak így mindig tovább.

– Ó, hát ez egyenként nem is nehéz! Akkor újra kezdem! – kiáltott megkönnyebbülve az új óra. Összeszedte magát, és bátran ketyegett tovább, egyszerre mindig csak egyet. Nem számolta sem a napokat, sem a hónapokat, de az év végére 31 milliót ketyegett, és szinte észre sem vette.

Bár csak mi, keresztények is csak egyik másodpercet a másik után vennénk, és nem az egész évet egyszerre! Az ÚR imádságában a „mindennapi” szükségéről van szó (Máté 6:11). „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” – mondja az ÚR (Máté 6:34). És ez az ígéret négyezer év után is érvényes: „...élteden át tartson erőd!” (5.Mózes 33:25)

Közreadta H.A.

A hármas szűrő

Egy napon Szókratész egy ismerőseivel találkozott, aki az üdvözlés után így szólt:

„Tudod, hogy mit hallottam nem-rég egy barátodról?”

„Várj egy percet.” – mondta Szókratész. „Mielőtt bármit is mondanál, szeretném, ha megcsinálnál egy tesztet. Úgy hívják, Hármas szűrő teszt.”

Az első szűrő az **Igazság**. Teljes mértékben megbizonyosodtál arról, hogy amit mondani szeretnél, az igaz?”

Az ismerőse így felelt: „Valójában csak hallottam valakitől és...”

„Rendben.” – mondta Szókratész. „Tehát nem vagy benne biztos, hogy igaz-e, vagy sem. Akkor nézzük meg a második szűrőt, a **Jóság** szűrőjét. Valami jó dolgot szeretnél mondani a barátomról?” „Nem, épp ellenkezőleg...”

„Tehát valami rosszat szeretnél mondani róla, de nem vagy benne teljesen biztos, hogy igaz-e.

Ennek ellenére még átmehetsz a teszten, mert van még egy harmadik szűrő: a **Hasznosság** szűrője. Hasznos számomra az, amit mondani szeretnél a barátomról?” „Nem, nem igazán...”. Szókratész ekkor így szólt: **„Ha az, amit mondani szeretnél, se nem biztos, hogy igaz, se nem jó dolog, és még nem is hasznos, akkor miért mondanád el egyáltalán?”**

Közreadta H.A.

ISTEN FOGTA A BÖRÖNDÖM ÉS ELINDULT ...

Egy férfi meghalt. És mikor erre ráeszmélt, meglátta Istent, aki egy bőrönddel közeledett hozzá. Isten így szólt: Rendben van, fiam. Itt az ideje, hogy elinduljunk. A férfi meglepődött. Most? Máris? De még annyi tervem volt... Nagyon sajnálom, de mennünk kell válaszolta Isten. Mi van a bőröndben? Kérdezte a férfi. A te dolgaidd. Miféle dolgok? A ruháim, a pénzem? Nem. Azok a dolgok, amelyek tulajdonképpen nem voltak a tied, hanem a földhöz tartoztak. Akkor az emlékeim vannak benne? Azok sem a tied voltak, mert azok az időhöz tartoznak. Akkor a tehetségemről lenne szó? Nem, azt is csak egy lehetőségnek köszönheted. A férfi már nem tudott sokat találgatni. A családomról és a barátaimról van szó? Ők sem tartoznak hozzád, ők a sors ajándékai. Akkor a fiammal és a feleségemmel kapcsolatos dolgok vannak benne? Ők sem a tied, hanem a szíved részei közölte Isten. Akkor a testemről lenne szó? A tested is a föld részét képezi. Akkor a lelkem van benne? A lelked az enyém. A férfi megrémült és kikapta a bőröndöt Isten kezéből, kinyitotta, majd belenézett. Üres volt. Könnyek csordultak végig az arcán. Akkor soha semmim sem volt egész életemben? Minden egyes pillanat, míg éltél, a tied volt. Az élet csak egy pillanat, ami csak a tied. Ezért minden egyes momentumnak örülni kell. Ne hagyd, hogy bárki is a boldogságod útjába álljon. Él meg minden egyes pillanatot. Ez az egy dolog, ami számít, és amit magaddal viszel a földi életből.

Közreadta H.A.

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Texasi testvérek vendégszolgálat a gyülekezetünkben

Szeptember 30.-án az az öröm ért minket, hogy Texas államból testvéreink látogattak el gyülekezetünkbe, hozva az ottani gyülekezetük köszöntését.

Fotó: Soltész László

Bemutatkozásukat követően ige majd zene, ének szolgálattal örvendeztettek meg minket. Hozzánk ötfős csapat érkezett, de számosan jöttek, így 18 helyen végeztek szolgálatot. A hetet korház, iskola, valamint börtönlátogatásokkal, este pedig az érdeklődőknek nyelvoktatással szolgáltak. A szombat délutánt az ifjúságnak szentelték játékos formában, majd megvendégelték őket texasi módon készült hamburgerrel, melynek összeállítását is megtanították. Nagyon jó hangulatban zajlott az előkészület. A konyhán ketten voltunk segítők Peggy testvérünknek, két konyhalány és tolmácsolásban is két lány segített. A vasárnap délelőtti igehirdető Olivia testvérnő volt. Majd beszámoltak a látogatásuk élményeiről. Boros Dávid lelkipásztor kiváló ebéddel fejezte ki hálánkat az itt töltött közös élményekért.

Sándor Andrásné

ÉLET ÉS KÜLDETÉS GYÜLEKEZETI HÉTVÉGE VAJTÁN 2018. OKTÓBER 26-28.

Október utolsó hétvégéjét Vajtán töltöttük a gyülekezettel és úgy gondolom, igen áldásos három napot tudhatunk magunk mögött. Mély és elgondolkodtató üzeneteket kaptunk, melyek segítettek visszavezetni a fókuszpontunkat Jézusra, illetve cselekvésre, a növekedésre és a test-

vérek iránti mélyebb szeretetre ösztönözhettek minket. Sokan megosztották a személyes „batyujukat”, melyek az „élet és küldetés” kapcsán megfogalmazódott bennük. Voltak köztük

Fotó: Weisz Patrik

költemények, emlékek, beszámolók, hála okok, kézzel készített dolgok, gondolatok, „aha” élmények, és egy jelenet. Emellett öröm volt a testvérekkel együtt énekekkel dicsőíteni Istent.

A közös alkalmak témáit csoportbeszélgetéseken dolgoztuk fel, megosztottuk egymással a nyomokat és gondolatokat, melyeket bennünk hagytak az elhangzottak.

Nekem sokat adtak ezek az alkalmak és beszélgetések. Péter apostol történeteinek keresztül rávilágított, hogy a hitben való növekedésben személyes felelősségünk van, és nagyon

sok dolog van, amiben nekem is fejlődnom kell, hiszen nem vagyunk még készen. Azt a kegyelmet kaptuk Istentől, hogy egész életünkben formál minket, rajtunk keresztül pedig másokat. Küldetésünk van a körülötünk élő emberek felé is, hogy akik nem ismerik Jézust, megismerhessék és befogadhassák Őt a szívükbe, életükbe. Ehhez a szolgálathoz pedig elengedhetetlen a testvéri szeretet, amiből a többi ember felé irányuló szeretet is fakad, hiszen ezt a szeretetet Krisztustól kaptuk.

„Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könnyörületesek, alázatosak.”
[1Péter 3,8]

Ágoston Vivien

Gyerekszáj

Tegnap az állatos könyved alapján találós kérdéseket tettél fel nekem – ki kellett találnom, melyik állatot írod le.
– *állat, és hegyes füle van..*

– ...?

– *állat, hegyes füle van, és olyan a szőre, mint a hiúznak.*

– *hiúz?*

– *kitaláltad!!*

Ma is volt egy abszolút kedvenc:

– *Nem tudod milyen állat ez? Barna, és medve.*

– *Barnamedve?*

– *Kitaláltad!!*

3 éves Valter

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje Szalay Mihályné

Hetzke József és neje Szikszai Lajosné

Husza Tibor és neje Szlepákné Kiss Tamara

Kántor Imréné

Szűcs Borbála

Puskás Zoltánné

Tóth Mihály

Ráduly Emil és neje

Török Dániel

Rumbold Gyula

Vékony József és neje

Sebők Györgyné

Vida Sándorné

Stubnya Tiborné

"Mert egészségesse teszek téged és begyógyítom a te sebeidet, azt mondja az Úr."
(Jer.30:17)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Husza Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Kiemelt programok

nov. 04. Úrvacsorai vasárnapon vendégeink a Budapestre kerülő fiatal egyetemisták, diákok

nov. 11. Délelőtti zenés áhítat a Wesselényi utcában

nov. 17. Szombat házas nap Vecsésen

nov. 18. Délelőtti zenés áhítat: Énekelt imádságok

nov. 25. Hálaadó nap

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

17:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva